

פרשת ויקרא

אדם כי יקריב מכם קרבן לה' (א, א)

נאמר בתהלים: "צדקתך - כהררי אל, משפטיך - תהום רבה, אדם ובהמה תושיע ה'". הקשה הגאון רבי עזרא עטיה מה השייכות בין תחילת הפסוק לסופו, ובכלל, מדוע נזקקו האדם והבהמה שה' יושיע אותם.

ותירץ על פי המדרש הידוע (ירושלמי מכות פ"ב): שאלו את החכמה מה עונשו של החוטא? ענתה: הנפש החוטאת היא תמות. לא בתור עונש, אלא זו מציאות, כשם שאדם המכניס אצבעו לאש בשוגג, ישרף, למרות שלא התכוון לכך. כך החטא מחייב הותרת רושם באדם בצורת מוות.

שאלו את התורה מה יעשה החוטא? ענתה התורה: יביא קרבן ויתכפר לו. וכששאלו את הקב"ה מה תקנת החוטא? ענה: יעשה תשובה ויתכפר לו.

מעתה יתורצו שתי השאלות בדרך נפלאה: "צדקתך" - בצדקת התורה שהיא "כהררי אל", יוכל האדם להביא קרבן ויתכפר לו עונש המוות. למרות ש"משפטיך" - משפטי התורה מחייבים מציאות אשר בה החוטא נענש, והם נוקבים עד "תהום רבה". אבל אם נשמע לבורא יתברך ונעשה תשובה - "אדם ובהמה תושיע ה'" גם האדם וגם הבהמה יינצלו ממיתה.

מקור: קול יהודה